

МИЛОШ КОРДИЋ

ЈАБУКА СУНЦА СА ИСТОГ СТАБЛА

ЈУТРО У ВИЛАЈЕТУ

облак се распе, сунце сијевне,
мачка миша кроз тарабе тражи,
даљина тутњи, земља зијевне,
миш на мачку љуту кују дражи.

јутро у воћњак доводе стазе,
опет облак, у каменој боји,
патке свој брљуг ко воду газе,
крмача прасце очима доји.

канције фијучу, стоку гоне:
стазом росе у шуму до креје,
рујан јесени у шљиву тоне,
на жмирке сунца овце блеје.

то је живот: на језику ваге,
ђаво туцка и на другом тасу,
а земља тресе из све снаге —
још је њен ђаво на добром гласу.

ЈЕДНА МАЛА ПАСТОРАЛА

знале су ме срне, знале птице,
уђем у шуму, а оно – море,
око мене рибе пјегавице,
змије змајеве, корњаче споре.

стакло шуме – вајано у вазу,
изненада – нешто ме прелети,
квасим ноге у раковом газу,
поток ледом извире и љети.

однекуд лисац из давне басне,
у рунима су рогати врази,
дивље свиње – летеће и масне,
а велес, бог шуме, брижно пази

да не палим јелен-шуми сљеме,
јер на храсту сова чита причу:
доћи ће неко худо вријеме
кад нећеш знати гдје врази ничу.

знали су ме са павловца вуци,
летио сам до шумског лептира,
престен чуда горио на руци,
ко ће кога – свако себи бира.

МРТВИ ПРСТИ ЖИВЕ ТРАЖЕ

ламуштрањага. кестен: дивљи, самац.
уоколо су ливаде, њиве.
свијет у оку, с ње: грд мамац
за све мртве, још грђи за живе.

доље, ниже, негдашња су мора,
келти, римљани, словени јужни,
чувари сабљи, љутог фолклора –
једни су били, осташе нужни.

историја ври ко мрсна чорба,
мијене су од мјесеца брже,
свијет у оку – та вјечна борба:
једни бију, други чврсто држе.

ламуштрања. дуга ноћ не ведри,
с кестена грувају плодови,
зло ко лађа над орашјем једри;
ђаво и човјек – вјечни родови.

давним морем вјетар пропирује.
у њему врве сипе и раже.
свето слово прсте додирује –
мртви прсти своје живе траже.

ДУБОКА ЈЕ НОЋ

дубока је ноћ. дишем. нисам сам.
и мјесец је са мнош, заиста жут.
да ми је било шта па да му дам,
прије него што ми нацрта пут.

паљевине, жишковац, калине.
слика у оку: расцвјетан је глог.
и сутра ће се брати малине.
и њих ми је узријевао бог.

а мјесец је чудо изнад брда,
огрнут свилом прамајке еве.
да ми је мрва, па била тврда,
била би божја, уз пјесму шеве.

цвјетало све је: и прамен косе.
дубока је ноћ. дишем. нисам пуст.
вила мјесеца у капи росе.
и црн облак над њом: ко вино густ.

ПОВОДОМ РАСТАНКА

јутрос је птица – не гријешим: кос,
пјевом отворила благ акварел,
ја се на јабуку успињем бос,
а с радија ме прати жак брел.

јутрос је вода – без грешке: суња,
носила себе у слику мора,
прозором се расцвјетала дуња,
ко ждребица млада једри зора.

можда је слобода моја грана,
на којој сједим с два-три листа.
можда је кос, а можда и врана.
гнијезда им јесу... ал не иста.

изађем, стар, вјежбам волеје,
врби наносим акварел боју,
љековите овце слушама – блеје,
не зна овца да нисам у строју.

дјетињства се свако, макар мрве,
сјети у боји шкољке ријечне,
док гризе јабуку, њене црве,
и док му ваде зубе млијечне.

тако се до избјеглице пењем,
атласом теку волге и сене,
маглу старости авалом стењем:
дуго је ноћас ћук... што баш мене?!

БОЛ

синуће једном и на твом столу,
вазда с вином, крсним лијеком,
у жару ватре, за хљеб у ролу,
кад зле коби отплове ријеком.

ни зубима нећеш ко ждерав рис
да цвокћеш, љут, на врху стијене,
него ћеш у руке вериз и клис,
па мјесецу бројати мијене.

пучина бићеш бијесном мору,
лађом пловити куд ти се хтједне,
вече мијењати за цик зору,
и кад ти се сједи – да се сједне.

синуће једном, биће још тога,
кад прсти буду вајали глину,
за препелицом кад крене нога,
кад бол своју прећутиш у вину.

ЈАБУКА СУНЦА СА ИСТОГ СТАБЛА

постоји нешто што људе спаја,
ко румен јабуке прве еве,
и грумен земље с петог краја,
цвијет липе из руке лијеве.

постоји нешто што није ђаво,
што пружа руку с десне стране,
чисто ко небо, у оку плаво,
голуб мира маслини с гране.

постоји море које је близу,
галеб на лађи у тихој луци,
јагоде шумске на травке низу –
нису сви људи човјеку вуци.

постоји роса човјеку за траг,
пчела са жалцем лака додира,
бијели свијет ко завичај драг,
виолина сна и златна лира.

постоји све, а њега спаја глас,
звјезде неба трепте у бескрају,
није наш живот потеко од нас –
откуд ми знамо да смо у рају!

наша је земља, кажу, округла,
на врху брда њена је табла,
људе спаја и камена кугла –
јабука сунца са истог стабла.